

Грижлива

Далеч навътре въ гората, въ най-затътенитъ гжсталаци, дълбоко между коренитъ на единъ старъ джбъ бѣше намѣрила убѣжище една едра четиригодишна лисица. Късно презъ лѣтото тя бѣ успѣла да отгледа петъ лисичета. Есента бѣ настъпила, но старата лисица все още не смѣше да се раздѣли съ рожбитъ си. Много често тя ги извеждаше отъ скривалището си на учение. Водѣше ги наоколо съ себе си, но все гледаше да е близу до стария джбъ. Всѣкога тя първа излизаше отъ скривалището: ще помилва децата си, ще ги поближе по муцунитъ и ще тръгне. Тѣ разбираха езика на майката си и я следваха.

А старата лисица никога не излизаше отведнажъ изъ дупката си. Най-напредъ подаваше предпазливо острата си муцунка изъ отвора на скривалището: ще наостри уши, ще се услуша нѣколко минути, ще навири носа си да подуши нагоре изъ въздуха и чакъ тогава ще измъкне предпазливо тѣнкото си и гѣвкаво тѣло навънъ. И ето, следъ нея се източваха едно по едно петтѣ лисичета. Сега вече тѣ размѣняха мѣстата си: майка имъ ги пуцаше да излѣзатъ напредъ, а тя тръгваше следъ тѣхъ.

Като се увѣрѣше старата лисица, че наоколо нѣма никаква опасностъ за нея и рожбитъ ѝ, ще клекне въ страни и ще ги остави свободно да се налудуватъ. Тѣ се жбѣха срещу топлото слънце, подскачаха, премѣтаха се, гонѣха се едно-друго, теглѣха се насамъ-нататъкъ, или пѣкъ ще се изпънатъ като умрѣли нѣколко минути на зелената тревица. После изведнажъ ще скочатъ и ще наобиколятъ майка си: започваха да я дърпатъ за опашката, за устнитъ, подвиряха се подъ нея, катерѣха се по гърба ѝ, а тя, клекнала на заднитъ си крака, стоеше мирно, весело ги поглеждаше, но не преставаше да се вслушва. Усѣтѣше ли най-малъкъ шумъ, трепваше тревожно и бързо повеждаше малкитъ къмъ дупката си. Настаняваше ги тамъ, а после излизаше да имъ търси нѣщо за ядене.

Измѣкваше се пакъ старата лисица, но тоя пжтъ самичка. Върви тя предпаз-

Текстъ: Ил. Желевъ

НАДЪ ЛЕГЛОТО

Музика: Ив. Узуновъ

Спи ми! Спи ми, рожбо мила!
Почини си въ сладъкъ сънъ
Бурята е съ снѣгъ завила
всичко живо на навѣнъ!...

Въ тия нощи непрогледни,
вредъ — по цѣлата страна,
колко ли дечица бедни,
като насъ сж безъ храна?!

Колко ли дечица скитатъ
голи, гладни по студа
и за къшей хлѣбецъ питатъ
всѣки срещнатъ въвъ града?...

Спи ми, рожбо, ненагледна!
Нека бурята бучи
и надъ кжщата ни бедна
леденъ вихрь да фучи!...

ливо, едвамъ стъпва, напрегнала уши напредъ. Проточила дългата си опашка, хитрата кума лиса заличаваше стъпкитъ си и току се оглеждаше на всички страни дали не я дебне опасностъ. По едно време се спира. Едно зайче върти главичка и безгрижно чопли нѣщо съ уста. То съвсемъ и не мисли, че следъ минута ще настъпи краятъ на живота му. Лисицата го забелязва. Тя се опѣва по корема си

после бавно се промѣква съвсемъ близу до него. Изведнажъ — щрап! — натиска го съ преднитъ си лапи и забива остритъ си зъби въ врата му. Бедното зайче! То едвамъ успѣва да изписка.

Тича лисицата къмъ дупката си и здраво държи полуживото зайче въ устата си. То жално е изкривило главичка, а заднитъ му крачка се влачатъ по тревата. Бърза лисицата къмъ дупката си

майка разказъ

радостна и горда, че е успѣла да осигури храна и тоя денъ за малкитъ лисичета.

Ала хитрата и опитна майка не отиваше направо при рожбитъ си. Тя заобикаляше доста надалечъ отъ дупката си, спираше се за малко и се извършаше назадъ. Като се увѣрваше, че никой не я следи, изведнажъ се спущаше и намѣкваше въ дупката си.

О, каква радостъ за малкитъ лисичета! Тѣ се спущатъ къмъ майка си, скачатъ около нея, ближатъ я и размахватъ опашчици. Чудятъ се, какъ да ѝ благодарятъ за богатия обѣдъ.

Така бѣше много пжти презъ лѣтото.

Ала есента бързо настъпи. Отъ единъ месецъ насамъ въ гората настъпи тишина. Пойнитъ птички се изгубиха. Дърветата оголѣха. Листата имъ отначало станаха червеникаво-кафяви, покъсно пожълтѣха и започнаха бавно да капятъ. Глухо и тжжно стана въ гората. Нѣмаше вече радостъ, ни пѣсни. Всичко се изпокри и изсели. Само свраки цѣцрѣха по оголѣлитъ дървета, или нѣкой пѣстъръ кълвачъ ще причука съ клюна си кората на нѣкое старо дърво. Високо надъ гората ще се извие соколъ. Въ гжстия шубракъ, измежду оголѣлитъ пржчки, се таи зайче. То примигва съ очичкитъ си и се чуди, кжде да се свре: все още то не може да разбере, каква е тая промѣна около него въ гората.

Храна трудно се намираше вече. Козината на старата лисица започна да промѣня цвѣта си: тя постепенно ставаше жълто-червеникава, като опадналитъ листа на дърветата. Грижливата майка не смѣше да излиза вече така често изъ дупката си, както по-рано: сега по-лесно се забелязваше измежду оголѣлитъ дървета.

И ето, единъ денъ тя реши да се раздѣли съ децата си. Мжчно ѝ бѣше, но нѣмаше какво да прави. Петтѣ лисичета доста наедрѣха, порастнаха и захитрѣха. Тѣ умѣеха вече да се пазятъ и да нападатъ. Даже последния пжтъ, когато майка имъ ги изведе, едно отъ тѣхъ успѣ да улови мишка, а друго нападна смѣло една катеричка и безъ малко щѣше да я улови.

(Продължава на 6 стр.)